

ΤΟ ΑΝΤΙΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ.
ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΑΡΚ (ΚΑΤΩ)
ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ
ΚΙΜΟΥΛΗ, ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ
ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΧΑΤΟΥΠΗ, ΠΟΥ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ
ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ
ΘΕΑΤΡΟ. Ο ΚΟΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ). ΟΜΩΣ
ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΜΕ
ΠΕΝΤΕ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

goodbye και welcome

Τον χειμώνα, καθώς παρακολουθούσα μια αρκετά καλή και φροντισμένη παράσταση, τον *Υπηρετή Δύο Αφεντάδων* στο θέατρο Κάτια Δανδουλάκη, μου 'χε περάσει απ' τον νου πως εκεί, ενώπιόν μου, κάτι χανότανε για πάντα: η φωνή του ηθοποιού. Η φυσική, σκηνική φωνή με τις αποχρώσεις, τις αυξομειώσεις, τα ψηλά και τα μπάσα, τους ψιθύρους, τις εκρήξεις, τα κρεσέντα, τα φίλτρα και τα ραγίσματα. Έτσι, καθώς παρακολουθούσα τους χαρακτήρες της γκολντονικής κομέντια να περιφέρονται κλωδιωμένοι, με τις «ψείρες» (ηλεκτρονικά, ασύρματα μικροφώνια) ορατές πάνω τους, με τις φωνές τους αφύσικες, αλλοιωμένες, να βγαίνουν μέσα από το μόνιτορ σαν από τηλεόραση ή κινηματογράφο, ένιωσα πως το θέατρο δεχόταν μια φοβερή επίθεση εκ των έσω. Τους λόγους αυτής της αυτοϋπονόμευσης δεν τους γνωρίζω. Ελπίζω να τους γνωρίζουν όλοι οι οπαδοί και χρήστες των σκηνικών ψειρών.

Στην περίπτωση, τώρα, των θερινών θεάτρων, όπως του Αθήναιον με τον *Βιολιστή στη Στέγη*, του Παρκ με το *Αντίο, Κορίτσι μου*, καθώς και άλλων πολλών, μπορώ να φαντασθώ πως η απάντηση λέγεται: μιούζικαλ και κυκλοφοριακός σματάς λεωφόρων. Όποια κι αν είναι, ωστόσο, τα επιχειρήματα, εγώ — αλλά απ' ό,τι διαπίστωσα και πολλοί άλλοι — ψάχνουμε μέσα απ' τους αλληλοσυγκρουόμενους... ντεσιμπελάδες, τις αληθινές φωνές των ηθοποιών, τις ηχητικές θερμοκρασίες της παράστασης, που τις πάτησαν τα λεωφορεία και οι μηχανές, και ό,τι απόμεινε το φάγανε οι ψείρες. Ας μην προχωρήσουμε από 'κει και πέρα στις φυλετικές διακρίσεις των ψειρών. Ποιοι «φέρουν» ψείρες και ποιοι όχι, ποιας ποιότητας ψείρα, ποιας ορατότητας κ.λπ., γιατί θα βρεθούμε μπρος σε καινούργιο απαρτχάιντ. Να πούμε μόνο ότι πακέτο με τις ψείρες πάνε και τα ντεσιμπελ της μουσικής (ζωντανής ή κονσέρβας) και των τραγουδιών που βομβαρδίζουν το ακουστικό μας νεύρο με βόμβους, συριγμούς και ιλιγγούς. Από 'κει και πέρα, το «σαμπανιζέ» εγχείρημα του Γιώργου Κιμούλη στο θέατρο Παρκ, του επιχειρηματία Βαγγέλη Λιβαδά, με το μιούζικαλ *Αντίο, Κορίτσι μου (The Goodbye Girl)* των Νηλ Σάιμον και Μάρβιν Χάμλις, έχει να προσφέρει τα αναμενόμενα: τον ίδιο τον Γιώργο Κιμούλη, γοητευτικό τέρας, χαρισματικό ηθοποιό, νοικοκύρη σκηνοθέτη, έξυπνο μεταφραστή και ναπολεόντειο επιχειρηματία ζωής στον πολυρόλο του Έλιοτ Γκάρφντλντ την Δήμητρα Χατούπη, καταξιωμένη ηθοποιό ρεπερτορίου, που θέ-

λησε να δοκιμασθεί στο μουσικό θέατρο, αλλά την τραβά απελπιστικά η πρό-

ζα: την Κατερίνα Μουτσάτσου, που έπαιζε τη δεκαπεντάχρονη έφηβη, μπεμπεκίζοντας απελπιστικά, τραγουδώντας, όμως, υπέροχα: δωδεκαμελές μπαλέτο νέων, τραγανών κοριτσιών, ένα θίασο, που ως ρόλους είχε διάφορα περάσματα, ενσταντανέ ή έξαλλες, ουρλιαχτές ατάκες: μεταμοντέρνα σκηνικά και «σαλόπ» κοστούμια της Φωτεινής Δήμου, στίχους τραγουδιών του Άρη Δαβαράκη, κίνηση της Τζέην Γκίμπσον, αξιοπρόσεκτους φωτισμούς του Ρικ Φίσερ και μια ιδέα γλυκόπικρου, ρομαντικού και φιλοσοφημένου στοχασμού. Στοιχεία που δεν φθάνουν για να κάνουν μια θεατρική δουλειά γεγονός.

Γεγονός, αντίθετα, στάθηκε για το φετινό καλοκαίρι ο *Κοινός Λόγος*, που ανέβασε η Νέα Σκηνή Τέχνης στον δικό της — πλέον — χώρο, στο Θέατρο του Νέου Κόσμου, στην ομώνυμη συνοικία, απέναντι στου Φιξ. Μια παραγωγή για την πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης, με δεκάδες χορηγούς, υποστηρικτές και υψηλά ιστάμενους φίλους που βοήθησαν τον Βαγγέλη Θεοδωρόπουλο στη διαμόρφωση ενός πολύ όμορφου χώρου και στο ανέβασμα δεκάξι από τις πολυάριθμες αφηγήσεις αένας προσφυγιάς και καταδίωξης, της Μικρασιάτισσας Έλλης Παπαδημητρίου. Γεγονός ο ίδιος ο λιτός, άμεσος, σπαρακτικός λόγος. Γεγονός η ανέλιξη του μέσα από την παράσταση σε μέλος, σε συγκλονιστικό τραγούδι, από τη μεικτή παράδοση ενός λαού μεταξύ Ανατολής και Δύσης. Γεγονός η διδασκαλία του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου και η ερμηνεία των πέντε ηθοποιών της παράστασης: της λιτής, αφυδατωμένης, σπαρακτικής Σούλας Αθανασιάδου, της γήινης, δυνατής, καταφατικής Ανθής Ανδρεοπούλου, της αυθεντικής και οριακής Όλγας Δαμάνη, της μουσικότητας — με την παιδική ακόμα αμεσότητα και συγκίνηση — Τζίνης Παπαδοπούλου. Και, βέβαια, της άμετρα απογειωμένης αλλά και έξοχης Μαρίας Κατσανδρή, που με μια προσωπική, κυκλωτική σπουδή κωδίκων και συμπεριφορών, τσακισμάτων και παραφορών, ένωσε την Σμύρνη με την Τροία. Τον «κοινό λόγο» της Έλλης Παπαδημητρίου με τον λόγο-ντοκουμέντο του Ευριπίδη. Καλύτερο θεατρικό βάπτισμα δεν μπορούσε να έχει το Θέατρο του Νέου Κόσμου μέσα στον φυσικό χώρο, μάλιστα, ενός προαυλίου-αποθήκης, διαμορφωμένου θαυμάσια από τον Αντώνη Δαγκλίδη.

— Άννη Θ. Καλτσδοπούλου

